

**Актуален списък на делата във Върховния касационен съд,
свързани с корупционно поведение и практики, четвърто тримесечие на 2023 г.**

1. Дела с подсъдими лица, заемащи висши публични длъжности (по чл. 6 от ЗПК)

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
<p>28.10.2022 г. – н. д. № 541/2022 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 219 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационни жалби на А. П. Г. и И. Я. И. срещу въззивното решение от 19.01.2022 г. по в.н.о.х.д. № 534/2021 г. на Софийския апелативен съд.</p> <p>Касационното производство е второ поред.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 2362/2017 г. на Софийския градски съд:</p> <p>– А. П. Г. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 219, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (в периода 22.10.2007 г. – 01.07.2008 г. като длъжностно лице – генерален директор на Националната компания „Железопътна инфраструктура“ (НКЖИ), с две деяния и при условията на продължавано престъпление умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество и от това последвали значителни щети за НКЖИ в особено големи размери – 2 015 590,77 лв., като случаят е особено тежък), поради което е осъден на 11 месеца „лишаване от свобода“. Наложени са му и наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от 3 години;</p> <p>– О. С. Г. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК за това, че в гр. Русе, в периода от 17.01.2008 г. до 17.12.2008 г., като длъжностно лице (директор на железопътна секция „Русе“ към НКЖИ), в съучастие, като извършител, умишлено улеснен от И. Я. И. (помагач), присвоил поверени му за управление чужди пари в големи размери – 915 790,77 лв. (собственост на НКЖИ), изплатени по негово разпореждане на „Розалия ММ“ ЕООД в посочения период по договор, за което е осъден на 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ и на наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ и „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от по 4 години. На О. С. Г. е наложено общо най-тежко наказание измежду наложените по н.о.х.д. № 2362/2017 г. на СГС, н.о.х.д. № 62/2011 г. на ОС – Русе, н.о.х.д. № 476/2012 г. на ОС – Русе и н.о.х.д. № 1872/2017 г. на РС – Русе, а именно – 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“. Присъединени са и наказанията, наложени по н.о.х.д. № 2362/2017 г.;</p> <p>– И. Я. И. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 от НК за това, че в гр. Русе, в периода от 11.12.2007 г. до</p>	Обявено за решаване.

17.12.2008 г., в съучастие, като помагач, умишлено улеснил длъжностното лице – извършител О. С. Г. да присвои поверени му за управление чужди пари в големи размери – 915 790,77 лв., за което е осъден на 2 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години, и на наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ и „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от 3 години.

С решение на САС по в.н.о.х.д. № 611/2019 г. присъдата е изменена, като размерът на наложеното на А. П. Г. наказание „лишаване от свобода“ е увеличен от 11 месеца на 2 години, отложено за срок от 5 години. Увеличен е и размерът на наложеното на О. С. Г. наказание от 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ на 3 години, отложено за срок от 5 години. Присъдата е изменена и в частта, с която на О. С. Г. е определено общо най-тежко наказание, като същото е определено на 3 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години. Присъдата е потвърдена в останалата част.

С решение на ВКС по к.н.д. № 780/2020 г. делото е върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане поради наличие на съществени процесуални нарушения.

При новото разглеждане на делото с решение по в.н.о.х.д. № 534/2021 г. на САС присъдата е изменена, като размерът на наложеното на А. П. Г. наказание „лишаване от свобода“ е увеличен от 11 месеца на 2 години, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Увеличен е размерът на наложеното на О. С. Г. наказание от 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ на 3 години, отложено за срок от 5 години. Присъдата е изменена и в частта, с която на О. С. Г. е определено общо най-тежко наказание, като същото е определено на 3 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години. Присъдата е потвърдена в останалата част.

С жалбата на А. П. Г. са заявени всички основания по чл. 348, ал. 1 от НПК с искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – изменяване на решението и намаляване на размера на наложеното наказание.

В жалбата на И. Я. И. са посочени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК с искане за отмяна на въззивното решение в осъдителната по отношение на подсъдимия част и неговото оправдаване, алтернативно – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения.

17.02.2023 г. – н. д. № 33/2023 г., III н. о., докладчик: Даниела Атанасова, чл. 219, ал. 3 от НК

Делото е образувано по протест срещу въззивната присъда от 08.06.2022 г. на Софийския апелативен съд по в.н.о.х.д. № 691/2021 г., с която подсъдимият Д. В. Д. е признат

С Решение № 335/04.10.2023 г. ВКС реши:
Оставя в сила въззивна присъда № 12/08.06.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 691/21 г. по описа на Апелативен съд –

<p>за невиновен и оправдан по обвинение за безстопанственост. Производството пред САС е второ по ред след отменителното решение на ВКС по к.н.д. № 1029/2020 г. на II н. о.</p> <p>С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен за това, че в качеството си на длъжностно лице – изпълнителен директор на Многопрофилната болница за активно лечение „Света Анна“ – София АД, не положил достатъчно грижи за управлението и запазването на повереното му имущество, като не изпълнил постановление на Министерския съвет и решение на Съвета на директорите, което бил длъжен да приведе в изпълнение съгласно чл. 28, т. 1 от ПРСД на МБАЛ „Света Анна“ АД, като от това са последвали значителни щети за болницата в размер на 4 821 148,15 лева – престъпление по чл. 219, ал. 1 от НК (безстопанственост). На подсъдимия е наложено наказание 6 месеца „пробация“ с пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“. Със същата присъда подсъдимият е оправдан по обвинението по чл. 219, ал. 3 от НК (умишлена безстопанственост).</p> <p>В протеста се твърди неправилно приложение на закона. Прокуратурата приема, че фактите по делото сочат на извършено престъпление по чл. 219 от НК.</p>	<p>София, НО, пети състав. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.</p>
<p>20.06.2023 г. – н. д. № 441/2023 г., III н. о., докладчик: Антоанета Данова, чл. 282, чл. 311 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест срещу присъдата от 24.11.2022 г. по в.н.о.х.д. № 853/2022 г. на Софийския апелативен съд.</p> <p>С нея подсъдимата Р. Ч. е призната за невиновна в качеството си на съдия в Софийския градски съд да е извършила престъпление по чл. 311 от НК. Потвърдена в останалата част е присъдата от 09.06.2021 г. по н.о.х.д. № 2255/2018 г. на Специализирания наказателен съд (закрит), с която подсъдимата е призната за невиновна в качеството си на съдия да е извършила престъпление по чл. 282 от НК.</p>	<p>С Решение № 343/10.10.2023 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивна присъда № 19/24.11.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 853/2022 г. по описа на Софийския апелативен съд, НО. Решението не може да се обжалва.</p>
<p>20.09.2023 г. – н. д. № 497/2023 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 304б, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1; чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест срещу решението на Апелативен съд – Велико Търново по дело срещу И. В. И. и Н. Г. Н. в качеството му на длъжностно лице, заемащо висша публична длъжност по чл. 6 от ЗПКОНПИ – изпълняващ длъжността „директор“ на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Плевен при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ към Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 55/2020 г. на Апелативен съд – Велико Търново</p>	<p>С Решение № 436/23.11.2023 г. ВКС реши: Отменя въззивно решение № 36/27.03.2023 г. по в.н.о.х.д. № 77/2022 г. по описа на Апелативен съд – Велико Търново в частта относно обвинението по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр.чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и по чл. 339, ал. 1 от НК по отношение на подсъдимия Н. Г. Н., както и в частта относно обвинението по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 от НК</p>

<p>първоинстанционната присъда по н.о.х.д. № 112/2017 г. на Окръжен съд – Плевен е отменена и делото е върнато за ново разглеждане.</p> <p>При повторното разглеждане на делото с присъда по н.о.х.д. № 87/2021 г. на Окръжен съд – Ловеч подсъдимият Н. Г. Н. е признат за невиновен в това да е извършил престъпления по чл. 304б, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК; чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК; чл. 339, ал. 1 от НК. С присъдата е признат за невиновен и подсъдимият И. В. И. в това да е извършил престъпления по чл. 304б, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК; чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 от НК; чл. 339, ал. 1 от НК; чл. 348, б. „а“ от НК.</p> <p>С решението на Апелативен съд – Велико Търново по в.н.о.х.д. № 77/2022 г. е потвърдена изцяло първоинстанционната присъда на Окръжен съд – Ловеч.</p> <p>В касационния протест се излагат доводи за наличието на касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК (нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила), като се иска съдът да отмени въззивното решение и да върне делото за разглеждане от друг съдебен състав.</p>	<p>по отношение на подсъдимия И. В. И. и връща делото за ново разглеждане на въззивната инстанция от друг състав на съда от стадия на съдебното заседание.</p> <p>Потвърждава решението в останалата му част.</p>
<p>26.01.2024 г. (заседанието е за изслушване на допуснатата експертиза) – н. д. № 1045/2018 г., III н. о., докладчик: Мая Цонева, чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест на Военно-апелативната прокуратура и касационни жалби на подсъдимия К. И. К. – бивш директор на Националната разузнавателна служба, чийто правоприменник е Държавната агенция „Разузнаване“, срещу решението по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. на Военно-апелативния съд (ВнАС), с което частично е изменена присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. на Военен съд – София.</p> <p>ВКС ще гледа делото за втори път, след като с решение от 07.11.2016 г. по к.н.д. № 776/2016 г. отменя решението по в.н.о.х.д. № 0031/2015 г. на ВнАС и връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. Военен съд – София признава подсъдимия К. И. К. за виновен за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, като престъплението е продължавано) и го осъжда на 10 години „лишаване от свобода“. Съдът лишава подсъдимия от право да заема длъжност „ръководител“ в държавно или обществено учреждение и от право да упражнява ръководна професия за срок от 15 години. Подсъдимият е осъден да заплати на конституирания по делото граждански ищец – Националната разузнавателна служба (сега – Държавна агенция „Разузнаване“), сумата от 4 720 196,53 лева за претърпени имуществени</p>	

<p>вреди, ведно със законната лихва върху нея.</p> <p>С второто си решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. въззивният съд частично изменя първоинстанционната присъда, като извършеното от К. И. К. е преквалифицирано в престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, като престъплението е продължавано). Подсъдимият е оправдан по първоначалното му обвинение. Наложеният наказанието „лишаване от права“ също са намалени на по 13 години. К. И. К. е признат за невиновен за длъжностно присвояване чрез посредствен извършител, като е оправдан в тази му част. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.</p> <p>С касационния протест се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд поради неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание и при условията на алтернативност – да бъде изменено въззивното решение в частта относно квалификацията на деянието, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинение в първата инстанция.</p> <p>С касационните жалби на защитниците на подсъдимия се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. Правят се искания при условията на алтернативност въззивно решение да се отмени и подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.</p>	
--	--

2. Дела с подсъдими лица, които не заемат висши публични длъжности

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
<p>27.09.2017 г. – н. д. 480/2017 г., П н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на Д. Н. И. – бивш директор на ТД „Социални дейности“ – Варна към Министерството на отбраната, подадена чрез упълномощен защитник, срещу въззивно решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. на Военно-апелативния съд.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият Д. Н. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, а именно – документно престъпление) и осъден, поради което са му наложени</p>	<p>Отложено за постъпване на информация с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия.</p>

следните наказания: „лишаване от свобода“ в размер на 10 години, което да изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, конфискация на част от имуществото, собственост на подсъдимия, и лишаване от различни права (да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност) за срок от 10 години.

С въззивно решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. Военно-апелативният съд отменя присъдата на първоинстанционния съд в частта, с която на Д. Н. И. е определен затвор или затворническото общежитие от закрит тип, при който следва да се изтърпи наказанието „лишаване от свобода“, и потвърждава в останалата част.

С касационната жалба на Д. Н. И. се иска отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на подсъдимия.

27.05.2020 г. – н. д. № 15/2017 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК

Делото е образувано по касационна жалба от защитника на подсъдимия Д. Н. И. срещу въззивно решение № 36/14.10.2016 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 174/2015 г. на Военен съд – Сливен.

С първоинстанционната присъда Д. Н. И. е признат за виновен за това, че в периода 09.05.2005 – 04.06.2009 г. в к. к. „Св. св. Константин и Елена“ – гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна към ИА „Социални дейности“ на Министерството на отбраната, при условията на продължавано престъпление присвоил пари, собственост на Изпълнителната агенция „Социални дейности“, в големи размери (64 326,94 лв.), връчени в това му качество да ги управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

По отношение на Д. Н. И. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ в размер на 3 години и 6 месеца и „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства“ за срок от 5 години. Наложена е и конфискация на $\frac{1}{2}$ от недвижимото имущество на подсъдимия.

С присъдата е уважен предявеният от гражданския ищец Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ граждански иск за сумата от 64 326,94 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди.

В жалбата са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан поради несъставомерност на деянието.

Спряно до постъпването на акт за смърт на подсъдимия.

22.10.2021 г. – н. д. № 437/2021 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 252 от НК

Делото (за лихварство, изнудване и пране на пари) е образувано по касационна жалба на подсъдимия И. В. Д. и касационни жалби на трима частни обвинители срещу въззивното решение по в.н.о.х.д. № 372/2019 г. на Апелативния специализиран наказателен съд – закрит.

С присъда от 20.02.2019 г. по н.о.х.д. № 531/2014 г. на Специализирания наказателен съд – закрит подсъдимият И. В. Д. е признат за виновен в извършването на множество престъпления по: чл. 252, ал. 2 вр. ал. 1 от НК (лихварство) и 253, ал. 3 вр. ал. 1 от НК (пране на пари два или повече пъти), чл. 253, ал. 4 вр. ал. 1 от НК (пране на пари, когато деянието е извършено със средства или имущество, за които деецът е знаел или предполагал, че са придобити чрез тежко умишлено престъпление), чл. 253, ал. 5 вр. ал. 4 вр. ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 и ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (пране на пари, когато средствата или имуществото са в особено големи размери и случаят е особено тежък, при условията на продължавано престъпление) и чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 213а, ал. 2, т. 1 и ал. 3 т. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (квалифициран състав на изнудване, придружено със заплахата за убийство или тежка телесна повреда и с което са причинени значителни имуществени вреди, при условията на продължавано престъпление). На основание чл. 23, ал. 1 от НК първоинстанционният съд определя едно общо наказание на подсъдимия в размер на 3 години „лишаване от свобода“, като изтърпяването му на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от 5 години, и „глоба“ в размер на 9000 лв. С присъдата си СНС оправдава подсъдимата М. Ж. В. изцяло по всички повдигнати ѝ обвинения.

С решението по в.н.о.х.д. № 372/2019 г. на АСНС – закрит присъдата е изменена по отношение на едно от обвиненията в частта, в която подсъдимият И. В. Д. е признат за виновен за това, че при условията на продължавано престъпление е извършил финансови операции – две сделки на обща стойност 114 048 лв., като деянието е извършено със средства и имущество, за които е знаел, че са придобити от него чрез тежко умишлено престъпление – престъпление по чл. 252 НК (лихварство), като средствата и имуществото са в особено големи размери, случаят е особено тежък и деянието е извършено два пъти. Вместо това, АСНС – закрит признава подсъдимия И. В. Д. за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление е извършил финансови операции – две сделки на обща стойност 114 048 лв., като деянието е извършено със средства и имущество, за които е знаел, че са придобити от него чрез тежко умишлено престъпление – престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 213а, ал. 3, т. 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК (квалифициран състав на изнудване, придружено със заплахата за убийство или тежка телесна повреда и с което са причинени значителни имуществени вреди, при условията на продължавано престъпление), като средствата и имуществото са в особено големи размери, случаят е особено тежък и

Обявено за решаване.

<p>деянието е извършено два пъти.</p> <p>С решението си АСНС – закрит отменя присъдата в частта, с която подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец сумата от 70 703 лв., и отхвърля гражданския иск. В останалата част присъдата е потвърдена, включително по отношение на оправдаването на подсъдимата М. Ж. В.</p> <p>С касационната жалба на подсъдимия И. В. Д. се заявява наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и се иска при условията на алтернативност отмяна на атакувания въззивен съдебен акт и оправдаване на подсъдимия или връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, или да се намали наложеното наказание на подсъдимия като явно несправедливо.</p> <p>С касационните жалби на частните обвинители се заявява касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК – явна несправедливост на наложеното наказание, като се иска неговото увеличаване по размер и отмяна на условното осъждане.</p> <p>Постъпилата касационна жалба от гражданския ищец е върната от съдията от въззивния съд и няма данни нейното връщане с разпореждане да е обжалвано с касационна частна жалба.</p>	
<p>24.11.2021 г. – н. д. № 915/2021 г., П н. о., докладчик: Петя Колева, чл. 311 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба от резервния защитник на подсъдимия Д. Н. И. срещу решението от 17.12.2020 г. по в.н.о.х. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд.</p> <p>С присъда от 22.04.2016 г. по н.о.х.д. № 171/2015 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият е признат за виновен в това, на 18.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна при Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е присвоил чуждо движимо имущество – сумата от 9817,75 лв., собственост на изпълнителната агенция, която му е била поверена да управлява, като за улесняването му е извършил престъпление по чл. 311, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и ал. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (за което по закон не се предвижда по-тежко наказание), поради което му е наложено наказание от 2 години и 3 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Подсъдимият е лишен от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства за срок от 3 години. Осъден е да заплати на гражданския ищец сумата от 9817,75 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди.</p> <p>С присъдата всеки от другите подсъдими – Х. К. З., В. С. В. и В. Е. П., е признат за виновен в това, че на 17.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице, като съизвършител, умишлено подбуден от Д. Н. И., в кръга на службата си да е съставил</p>	<p>Спряно до постъпване на документи с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия в Доминиканската република.</p>

<p>официален документ – констативен приемо-предавателен протокол, в който удостовери невярни обстоятелства с цел да бъде използван този документ пред Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ като доказателство за тези обстоятелства и случаят е маловажен, поради което тримата са оправдани по първоначалното обвинение и наказателното производство по отношение на тях е прекратено.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военно-апелативния съд присъдата е потвърдена.</p> <p>С решение на ВКС по к.н.д. № 1294/2016 г. въззивният акт е отменен по отношение на подсъдимия Д. Н. И. и делото е върнато в тази част за ново разглеждане от друг състав на съда.</p> <p>С обжалваното сега решение от 17.12.2020 г. по в.н.о.х.д. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд първоинстанционната присъда е потвърдена.</p> <p>С подадената касационна жалба са ангажирани основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и при условията на алтернативност са заявени искания за прекратяване на производството или за оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на гражданския иск.</p>	
<p>27.01.2022 г. – н. д. № 1093/2021 г., III н. о., докладчик: Даниела Атанасова, чл. 202 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест срещу присъдата по в.н.о.х.д. № 223/2021 г. на Апелативен съд – Варна, с която е отменена изцяло присъдата по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен по отношение на З. П. Й. и Й. И. Й.</p> <p>Касационното производство е второ по ред.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен подсъдимата З. П. Й. е призната за виновна в това, че на 01.07.2013 г., в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представляваща „ЛИДА“ АД – гр. Шумен, присвоила вещи, собственост на дружеството, връчени ѝ в това ѝ качество да ги пази и управлява, като за целта съзнателно сключила неизгодна сделка, присвоената сума е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 от НК и чл. 54 от НК са ѝ наложени наказанията: 3 г. „лишаване от свобода“, отложено за изпитателен срок от 3 г. и 6 м., и „лишаване от право да упражнява търговска дейност“ за срок от 3 г. Със същата присъда подсъдимият Й. И. Й. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 220, ал. 1 от НК за това, че в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представител на „ЛИДА“ АД, съзнателно сключил неизгодна сделка, като от това е произлязла значителна вреда за дружеството.</p> <p>С въззивната присъда от 21.01.2021 г. по в.н.о.х.д. № 391/2020 г. на Апелативен съд – Варна е отменена първоинстанционната, като двамата подсъдими са признати за невиновни и са оправдани изцяло.</p> <p>С решение от 30.06.2021 г. по наказателно дело № 384/2021 г. на ВКС е отменена</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>въззивната присъда в частта, с която е отменена първоинстанционната присъда, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд – Варна.</p> <p>При новото разглеждане на делото от въззивния съд е постановена присъда от 27.09.2021 г. по в.н.о.х.д. № 223/2021 г., с която е отменена изцяло първоинстанционната присъда по отношение на З. П. Й. и Й. И. Й.</p> <p>В касационния протест са заявени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила, като искането е за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.</p>	
<p>22.03.2023 г. – н. д. № 194/2023 г., П н. о., докладчик: Димитрина Ангелова, чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационни жалби на подсъдимите С. К. М., П. Б. Т. и Д. Н. Я. – инспектори в „Автомобилна администрация“ – гр. Пловдив, срещу решението по в.н.о.х.д. № 212/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, с което е потвърдена присъдата от 17.02.2022 г. по н.о.х.д. № 585/2020 г. на Окръжен съд – Пловдив. С нея подсъдимите С. К. М., П. Б. Т. и Д. Н. Я. са признати като съизвършители в качеството им на длъжностни лица за виновни в извършването на продължавано престъпление по чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (поискване и приемане на дарове, които не им се следват, за да не извършат действие по служба), за което на С. К. М. са наложени наказания „лишаване от свобода“ от 3 години и „глоба“ в размер на 4000 лева, а за П. Б. Т. и Д. Н. Я. – наказания „лишаване от свобода“ от по 2 години и „глоба“ в размер на по 3000 лева. Подсъдимите са лишени и от право да заемат държавна длъжност в ИА „Автомобилна администрация“ за срок от по 5 години за всеки един от тях. Оправдани са по първоначално повдигнатото им обвинение с обвинителния акт, че деянията са извършени посредством злоупотреба със служебно положение – квалифициран състав на престъплението „подкуп“ по чл. 302, т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.</p> <p>С касационната жалба на С. К. М. се заявява наличието на касационните основания за допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието, като се иска отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото на въззивния съд за ново разглеждане или освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание – условно осъждане.</p> <p>С жалбата на П. Б. Т. се заявява, че решението на въззивния съд е неправилно и незаконосъобразно, като същото е постановено в нарушение на процесуалните правила и е явно несправедливо. Излагат се данни в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК и се иска прилагане на чл. 66 от НК.</p>	<p>С Решение № 359/13.10.2023 г. ВКС реши: Оставя в сила Решение № 182/07.12.2022 г. по в.н.о.х.д. № 212/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, 2 наказателен състав.</p>

<p>От името на Д. Н. Я. са подадени жалби и от двамата му защитници, с които се заявява наличието на касационните основания по т. 2 и т. 3 на чл. 348, ал. 1 от НПК и се иска отмяна на решението на въззивния съд и връщане на делото за ново разглеждане или условното осъждане.</p>	
<p>20.04.2023 г. – н. д. № 167/2023 г., III н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 203 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационен протест срещу решението от 31.01.2023 г. по в.н.о.х.д. № 49/2022 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъда от 31.05.2022 г. на Софийския военен съд. С нея подсъдимата М. И. К.-И. – бивш началник на Клиниката по дерматология и венерология при Военномедицинската академия, е призната за невинна по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и 2 вр. ал. 1 от НК – за това, че в качеството ѝ на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, е превишила правата си с цел да набави за себе си или за друго имотна облага, като от деянието са настъпили значителни вредни последици и случаят е особено тежък. Подсъдимата е оправдана и за това, че в качеството ѝ на длъжностно лице е присвоила чужди пари, поверени ѝ да ги управлява, като присвояването е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай.</p> <p>С касационния протест се заявява наличието на касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, като се предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на Военно-апелативния съд.</p>	<p>С Решение № 13/08.01.2024 г. ВКС реши: Остава в сила въззивно решение № 3/31.01.2023 г. на Военно-апелативния съд по в.н.о.х.д. № 49/2022 г.</p>
<p>28.04.2023 г. – н. д. № 326/2023 г., II н. о., докладчик: Биляна Чочева, чл. 219, ал. 3 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационни жалби на подсъдимия А. А. М. срещу решението от 23.02.2023 г. по в.н.о.х.д. № 241/2021 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.</p> <p>С Присъда № 2600001/29.01.2021 г. по н.о.х.д. № 130/2019 г. на Окръжен съд – Пазарджик подсъдимият А. А. М. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 219, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, 6 месеца „пробация“ при двете задължителни пробационни мерки. С присъдата е частично оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 219, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.</p> <p>С Решение № 34/23.02.2023 г. по в.н.о.х.д. № 241/2021 г. на Апелативен съд – Пловдив първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.</p> <p>С касационните жалби се заявява наличието на касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, като се предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото – върнато за</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>ново разглеждане от друг състав на Пловдивския апелативен съд или подсъдимият да бъде оправдан.</p>	
<p>18.09.2023 г. – н. д. № 306/2023 г., П н. о., докладчик: Петя Колева, чл. 282, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия И. Г. М. – длъжностно лице, полицейски орган – старши полицаи към „Охранителна полиция“ СДВР, срещу въззивната присъда от 29.11.2022 г. по в.н.о.х.д. № 611/2022 г. на Апелативен съд – София, с която е отменена първоинстанционната присъда от 26.11.2020 г. по н.о.х.д. № 1245/2020 г. на Софийския градски съд. С въззивната присъда подсъдимият е признат за виновен по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 282, ал. 1 от НК (длъжностно лице, което не изпълни служебните си задължения с цел да набави за себе си облага), и е осъден на наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 година, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изтърпяването на наказанието за срок от 3 години.</p> <p>В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание, като се прави искане за отмяна на присъдата на Софийския апелативен съд, с което подсъдимият да бъде оправдан.</p>	<p>С Решение № 386/26.10.2023 г. ВКС реши: Отменява Присъда № 20/29.11.2022 г. на Софийския апелативен съд, постановена по в.н.о.х.д. № 611/2022 г., като оправдава подсъдимия И. Г. М. по обвинението по чл. 282, ал. 1 от НК.</p>
<p>20.09.2023 г. – н. д. № 546/2023 г., I н. о., докладчик: Христина Михова, чл. 311, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по жалба на защитника на подсъдимия П. К. срещу нова присъда, постановена по в.н.о.х.д. № 764/2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.</p> <p>С обжалваната пред ВКС присъда подсъдимият П. К. е признат за виновен в това, че в качеството си на длъжностно лице – ръководител на участък „Горско стопанство“ в Общинско горско предприятие – Созопол, извършил престъпление по чл. 311 от НК – съставил в кръга на службата си общо 22 официални документа, в които удостоверил неверни обстоятелства, с цел да бъдат използвани тези документи като доказателство за отразените обстоятелства.</p>	<p>С Решение № 345/11.10.2023 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивна присъда № 53/04.11.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 764/ 2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас. Решението е окончателно.</p>
<p>16.10.2023 г. – н. д. № 765/2023 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по жалба на подсъдимия Г. И. Й. срещу решението по в.н.о.х.д. № 190/2023 г. на Апелативен съд – Пловдив.</p> <p>С присъда от 09.03.2023 г. по н.о.х.д. № 403/2022 г. на Окръжен съд – Пазарджик подсъдимият Г. И. Й. е признат за виновен в това, че в периода от 31.08.2021 г. до 10.09.2021 г. в гр. Пазарджик, в сградата на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пазарджик, като</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от НК, заемащо длъжността „главен инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище Пазарджик, Главна дирекция „Инспектиране на труда“, в условията на продължавано престъпление е поискал и приел дар – парична сума от 500 лева, която не му се следва, за да не извърши действие по служба – за да не състави акт за установено административно нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ срещу работодателя „Парк Агрокултури“ ООД и така да наруши службата си по задължение, посочено в чл. 21, ал. 4, т. 3 от Устройствения правилник на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ и в Раздел V, т. 5 от длъжностната му характеристика, като това нарушение на службата не съставлява престъпление. На основание чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 54 от НК на Г. И. Й. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 2 години, отложено за изпитателен срок от 3 години, и „глоба“ в размер на 500 лв. Лишен е и от право да заема държавна длъжност за срок от 2 години.</p> <p>С обжалваното решение присъдата е изменена, като подсъдимият е оправдан да е извършил престъплението по чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 от НК при условията на чл. 26, ал. 1 от НК. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.</p> <p>В жалбата са заявени всички основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Иска се отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция.</p>	
<p>16.10.2023 г. – н. д. № 824/2023 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 302, т. 1, пр. предпоследно и т. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия И. Г. К. срещу въззивната присъда по в.н.о.х.д. № 642/2022 г. на Софийския апелативен съд.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 36/2021 г. на Окръжен съд – Благоевград И. Г. К. и С. П. Т. са признати като съизвършители за виновни в извършването на престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпоследно и т. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК (поискване и приемане на подкуп чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение), за което са им наложени наказанията „лишаване от свобода“ за по 3 години, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години, и „глоба“ в размер на по 1000 лева. Лишени са и от право да заемат държавна или обществена длъжност за срок от 3 години.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 977/2021 г. на САС присъдата е потвърдена.</p> <p>С решение по к.н.д. № 145/2022 г. на ВКС решението на САС е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.</p> <p>С присъдата от 21.09.2022 г. по в.н.о.х.д. № 642/2022 г. на САС е отменена първоинстанционната в частта, с която С. П. Т. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпоследно и т. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като е оправдан по това обвинение. Със същата присъда И. Г. К. е признат за невиновен за</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>това да е действал в съучастие със С. П. Т. и за квалификацията по чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. В останалата част присъдата е потвърдена.</p> <p>В касационната жалба на И. Г. К. се заявява наличието на всички касационни основания и се иска отмяна на атакувания съдебен акт, признаване на подсъдимия за невиновен или връщане на делото за ново разглеждане, или определяне на наказание под най-ниския предел, предвиден в закона за това престъпление, като изпълнението на наказанието да бъде отложено по реда на чл. 66 от НК с минимален изпитателен срок.</p>	
<p>25.10.2023 г. – н. д. № 700/2023 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 311, ал. 1, пр. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на К. К. В. срещу въззивната присъда от 09.05.2022 г. по в.н.о.х.д. № 643/2021 г. на Окръжен съд – Кюстендил, с която е отменена присъдата по н.о.х.д. № 1532/2017 г. на Районен съд – Кюстендил в частта, с която подсъдимият е признат за невиновен и оправдан в извършване на престъпление от общ характер по чл. 311, ал. 1, пр. 1 от НК. Вместо това К. К. В. е признат за виновен в това, че на 22.01.2013 г. на ГКПП – Гюешево, като длъжностно лице в кръга на службата си – старши инспектор в Агенция „Митници“, МП – Гюешево, Митница „Югозападна“, съставил официален документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 и 2 от ЗЕДЕП, в който удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъде използван този документ като доказателство за тези обстоятелства, за да бъде избегнато поставянето на съответната митническа стока под съответен митнически режим. На основание чл. 311, ал. 1, пр. 1 от НК вр. чл. 36, 37 и 54 от НК на подсъдимия са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок от 3 години, и „лишаване от право да заема държавна длъжност в Агенция „Митници“ за срок от 1 година. Оправдателната присъда на Районен съд – Кюстендил по обвинението срещу К. К. В. за извършено от него престъпление по чл. 310, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 308, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК е потвърдена.</p> <p>С касационната жалба на подсъдимия са изтъкнати доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. Отправено е искане за отмяна на въззивната присъда в обжалваната част по отношение на престъплението по чл. 311, ал. 1 от НК и признаване на К. К. В. за невиновен или връщане на делото за ново разглеждане, а в алтернатива – за изменение на въззивния съдебен акт и намаляване на размера на наложените наказания.</p>	<p>С Решение № 482/14.12.2023 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивна присъда № 11/09.05.2022 г. по в.н.о.х.д. № 643/2021 г. на Кюстендилския окръжен съд.</p>
<p>27.10.2023 г. – н. д. 815/2023 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 304а от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия И. В. И. срещу въззивното</p>	<p>С Решение № 414/13.11.2023 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивно решение на</p>

<p>решение от 16.05.2023 г. по в.н.о.х.д. № 90/2023 г. на Апелативен съд – София, с което е частично изменена първоинстанционната присъда по н.о.х.д. № 2774/2019 г. на Софийския градски съд.</p> <p>С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 304а от НК (даване на подкуп на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – полицейски служител) и му е наложено наказание „пробация“ за срок от 6 месеца с пробационни мерки „задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, както и „глоба“ в размер на 300 лева.</p> <p>С въззивното решение на САС е изменена първоинстанционната присъда в частта, в която подсъдимият е признат за виновен за подкуп на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, като е приложен закон за същото престъпление и е оправдан по така предявеното му обвинение поради факта, че подкупеното длъжностно лице не заемало отговорно служебно положение. Намалено е наложеното наказание „глоба“ от 300 на 100 лева. Потвърдена е правната квалификация по чл. 304а от НК поради факта, че подкупеното длъжностно лице е с качество на полицейски орган.</p> <p>В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. С жалбата на подсъдимия се прави искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.</p>	<p>Софийския апелативен съд № 178/16.05.2023 г. по в.н.о.х.д. № 90/2023 г.</p>
<p>20.11.2023 г. – н. д. № 839/2023 г., I н.о., докладчик: Валя Рушанова, чл. 201, ал. 1, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 3 НК, чл. 219, ал. 2 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия П. Д. Кр. срещу решението от 29.06.2023 г. по в.н.о.х.д. № 277/2022 г. на Апелативен съд – Велико Търново.</p> <p>С присъда от 01.03.2022 г. на Окръжен съд – Русе подсъдимият П. Д. Кр. е признат за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление като длъжностно лице – „счетоводител“ в общинско предприятие, присвоил чужди пари, поради което и на основание чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 37, т. 6 и т. 7 вр. чл. 54 от НК, са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 6 месеца, „лишаване от право да заема материално отговорна длъжност в държавна или общинска администрация“ за 6 месеца и „лишаване от право да упражнява финансова и счетоводна дейност“ за 6 месеца. На основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 3 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 37, т. 6 и т. 7 вр. чл. 54 от НК са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 3 години, „лишаване от право да заема материалноотговорна длъжност в държавна или общинска администрация“ и „лишаване от право да упражнява финансова и счетоводна дейност“ за 2 години. На подсъдимия е наложено</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

общо наказание „лишаване от свобода“ за 3 години, лишен е от право да заема материалноотговорна длъжност в държавна или общинска администрация за 2 години и от право да упражнява финансова и счетоводна дейност за 2 години. Изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ е отложено за изпитателен срок от 5 години, през който П. Д. Кр. е длъжен да работи или учи, освен ако е задължен да се лекува. Подсъдимият е осъден да заплати на Община Русе сумата от 30 722,26 лв.

Със същата присъда другият подсъдим по делото П. Д. К. е признат за виновен в това, че в качеството си на длъжностно лице – „управител“ до 01.10.2013 г., а от 01.10.2013 г. – „директор“ на общинско предприятие, не упражнил достатъчно контрол върху работата на П. Д. Кр., изпълняващ длъжността „счетоводител“, поради което и на основание чл. 219, ал. 2 вр. чл. 54 от НК, му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за 1 година, отложено с изпитателен срок от 3 години.

С решението на Апелативен съд – Велико Търново присъдата е изменена и е преквалифицирано деянието по чл. 201, ал. 1 от НК в деяние по чл. 202, ал. 2, т. 1 от НК, като е отменено приложението на чл. 23 от НК по отношение на П. Д. Кр.

В жалбата на защитника на подсъдимия се съдържа молба за отмяна на въззивното решение и за признаване на П. Д. Кр. за невиновен по повдигнатите му обвинения.

27.11.2023 г. – н. д. № 953/2023 г., II н. о., докладчик: Весислава Иванова, чл. 282, ал. 1 НК

Делото е образувано по касационен протест на Н. И. С. срещу присъдата от 05.04.2023 г. по в.н.о.х.д. № 241/2023 г. на Софийския апелативен съд. С нея е отменена присъдата по н.о.х.д. № 336/2018 г. на Софийския окръжен съд, с която подсъдимият е признат за виновен и осъден по обвинението да е извършил престъпление по чл. 282, ал. 1 от НК, и вместо това е признат за невинен по обвинението в това, че в периода от 31.01.2014 г. до 16.10.2014 г. в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ от НК – помощник частен съдебен изпълнител (ЧСИ), е нарушил служебните си задължения по чл. 37 вр. чл. 19, ал. 1 от ЗЧСИ, като извършил действията по чл. 483, 484 от ГПК и по чл. 496 от ГПК, с които осъществил публична продажба на самостоятелна метална постройка на стойност 9800 лв., без тази постройка да е била включена в изпълнителите листове, издадени от Районен съд – Етрополе, и въз основа на които били образувани изпълнителни дела по описа на ЧСИ, с цел да набави за И. Д. К. облага в размер на 9800 лева и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици за РПК – Етрополе в размер на 9800 лева, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 282, ал. 1 от НК.

С депозирания касационен протест са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Иска се отмяна на присъдата на САС и връщане на делото за ново разглеждане

С Решение № 459/04.12.2023 г. ВКС реши:
Оставя в сила Присъда № 8/05.04.2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 241/2023 г. по описа на Апелативен съд – София.

<p>от друг състав на въззивния съд.</p> <p>30.11.2023 г. – н. д. № 846/2023 г., III н. о., докладчик: Лада Паунова, чл. 220, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия П. А. К. срещу решението от 14.07.2023 г. по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 159/2021 г. на Окръжен съд – Добрич П. А. К. е признат за виновен в това, че в качеството си на длъжностно лице – управител на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр. Добрич, съзнателно сключил неизгодна сделка – договор за отдаване на автомобили при условията на оперативен лизинг и поръчка към договора за автомобил на стойност 48 829,25 евро с ДДС, като от това произлязла значителна вреда за „Водоснабдяване и канализация – Добрич“ АД в размер на 48 059,92 лева – престъпление по чл. 220, ал. 1 НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, отложено с изпитателен срок от 3 години. Осъден е да заплати на „Водоснабдяване и канализация – Добрич“ АД сумата от 48059,92 лева, представляваща обезщетение за причинени с деянието имуществени вреди. С решение на Апелативен съд – Варна е потвърдена присъдата. С решение по к.н.д. № 752/2022 г. на ВКС въззивното решение е отменено и делото е върнато на апелативния съд за ново разглеждане.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна е намалено наложеното наказание на П. А. К. на 8 месеца и е отложено изтърпяването му с изпитателен срок от 3 години. Намален е размерът на обезщетението за причинени с деянието имуществени вреди на 37 504,30 лв.</p> <p>В жалбата на подсъдимия се съдържа молба за отмяна на въззивното решение и за признаване на П. А. К. за невиновен по повдигнатото му обвинение.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>
<p>25.01.2024 г. (отменен ход по същество, даден на 21.11.2023 г.) – н. д. № 901/2023 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 304б, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационен протест на европейски делегиран прокурор против решението по в.н.о.х.д. № 1099/2022 г. на САС, с което е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 4117/2021 г. на Специализирания наказателен съд – закрит. С нея подсъдимият Т. М. Д. е признат за виновен за това, че на 21.03.2021 г. в гр. Пловдив е поискал и на 02.09.2021 г. е приел от И. Т. Г. сумата от 5000 лева, която не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностни лица при Държавен фонд „Земеделие“ във връзка със службата им при извършване на проверка на място, възложена със заповед на началник сектор „Контролни проверки“ и относно наличието на основание за плащане и оторизиране на съответните субсидии по заявление на „Вивагро“ ЕООД по Схема за обвързано подпомагане</p>	

на зеленчуци – престъпление по чл. 304б, ал. 1 НК. Наложено му е наказание „лишаване от свобода“ за 6 месеца, отложено с изпитателен срок от 3 години. Подсъдимият Т. М. Д. е оправдан по обвинението в това, че на 27.02.2021 г. в гр. Пловдив е поискал и на 14.03.2021 г. в село Цалапица е приел от И. Т. Г. сумата от 5000 лева, която не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностни лица при Държавен фонд „Земеделие“; по обвинението за това да е осъществил деянието и в периода от 27.02.2021 г. до 01.09.2021 г., както и по обвинението за това инкриминираното деяние да е извършено в условията на продължавано престъпление по чл. 26, ал. 1 НК.

В касационния протест на европейски делегиран прокурор се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК – нарушение на закона, допуснато съществено процесуално нарушение и явна несправедливост на наложеното наказание, с искане за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на въззивния съд.

29.01.2024 г. – н. д. № 1162/2023 г., I н. о., докладчик: Валя Рушанова, чл. 304, ал. 1, пр. 3 от НК

Делото е образувано по жалба на Р.-Я. Б. срещу решението по в.н.о.х.д. № 298/2023 г. на Апелативен съд – Варна. С него е изменена присъдата по н.о.х.д. № 1420/2022 г. на Окръжен съд – Варна, като е отменена в оправдателната ѝ част и вместо това е приложен закон за същото наказуемо престъпление, като Р.-Я. Б. е признат за виновен в това, че на 18.10.2021 г. в гр. Варна дал подкуп от 150 лева на длъжностното лице И. С. да извърши действия по служба – да съдейства да не бъде върната преписка, като коригира лично текста на предложението на кмета на община Варна до Общинския съвет – Варна за вземане на решение за изготвяне на подробен устройствен план за улична регулация, да отстрани пропуските, грешките и нередностите в предложението, да положи съгласувателен подпис, както и да придвижи по-бързо преписката. Деянието е квалифицирано под чл. 304, ал. 1, пр. 3 от НК. В останалата ѝ част присъдата на Окръжен съд – Варна е потвърдена.